

ЧИЈИ ЈЕ ЖИВОТ ВРЕДНИЈИ?

Јуче је у Србији оглашен дан жалости због трагичне смрти Бриса Татона, Француза који је дошао на фудбалску утакмицу и кога је без за сада јасног повода насмрт пребила група насилника.

Пре нешто више од годину дана, трагично је преминуо Ранко Панић из Младеновца, који је дошао на митинг српске радикалне странке заказан поводом хапшења Радована Караџића, и кога су насмрт пребили за сада непознати полицајци. У Србији тада није оглашен дан жалости

Брис Татон је био Француз, из Тулуза; имао је 28 година, неожењен; радовао се животу.

Ранко Панић је био родом из Коренице одакле је избегао 1995. године после „Олује“, и од тада је живео у Младеновцу; имао је 41 годину, ожењен.

Због чега је за државу Србију смрт Бриса Татона већа трагедија од смрти Ранка Панића? А јесте, јер је због смрти Бриса Татона оглашен дан жалости, а због смрти Ранка Панића није. Јесте, јер председник државе тражи да се једна улица у Београду назове именом Бриса Татона, а за Ранка Панића нико није тражио улицу.

Због чега је за еврореформски део наше јавности смрт Бриса Татона већа трагедија него смрт Ранка Панића? А јесте тако, јер млади ЛДП-а, Г17 и још неких странака за Татоном пале свеће, организују шетње, пишу срцепарајућа саучешћа и извињења уз сав неукус који обузима неверујуће када испраћају покојника. За Ранком Панићем нису то чинили.

Неки би рекли да је реакција државе таква због тога што полиција саму себе штити, не открива починиоце, а обичне уличне хулигане хапси. Међутим, то је заблуда, јер пре неколико месеци, полицајац на дужности Миљан Раичевић упуцао је студента Ђорђа Зарића након што је овај прошао у пуној брзини кроз црвено светло. У то доба ноћи није било тешко да полиција заштити свог човека, јер возач који је прошао кроз црвено и при томе пио, склон је да се опире приликом легитимисања и могло се свашта унети у записник. Али није. Ових дана почело је суђење Миљану Раичевићу. Дакле, полиција не штити аутоматски своје људе.

У чему је, онда разлог?

У годинама, личним подацима и слично, засигурно није. По тим питањима личе један на другог. Прва разлика је у мотивима.

Брис Татон је дошао као туриста, да погледа утакмицу. Мотив његових убица тек треба да открије истрага. Можда је реч о сатанистима који су тог дана морали неког да убију. Можда је Брис неког од њих вређао. Можда није вређао али су они тако протумачили. Нико то не зна унапред. Али оно што знамо то је да им део наше јавности приписује јасан мотив – ксенофобију, односно мржњу на странце.

(Ако и поверујемо у то, остаје нејасно зашто су баш њега пребили на смрт, док су осталих десетак Француза прошли са лакшим озледама.)

Код таквих мотива као што је ксенофобија, они који оптужују увек се устремљују на идеологију, на подстрекаче. Убица из идеје никада није главни

кривац, већ филозоф који га је мотивисао. Отуда се смрт Бриса Татона може лако искористити за обрачун са свим евроскептичним организацијама. И користи се. Непосредни ефекат је предлог за забрану организација „1389“ и „Образ“, иако те организације нису позивале на линч страних држављана, нити имају икакве везе са обрачуном навијача. Посредни ефекат је кривљење слике. Свако ко се противи европским вредностима и уласку у ЕУ, мора бити насилник. Вешта пропаганда која ставља знак једнакости између појмова „Нећу у Европу“ и „убити странца“.

Ранко Панић је дошао ма митинг као симпатизер Радикалне странке, и као родољуб – да протестује против хапшења Радована Караџића. Мотиви његових убица нису познати, као ни саме убице, али је вероватно реч о страху. Наиме, полиција прекорачује овлашћења или из обести или из страха. На митинзима је обест искључена.

Но, не може се све приписати планираном обрачуну са патриотским организацијама. То је спреман упоредо са припрема за „геј параду“, а убиство Татона случајно се стрефило у исто време. Дакле, ни мотиви убица нису довољан разлог. Прави разлог је у пореклу жртве, у томе што је Татон Француз, а Панић није.

Дакле, живот родољуба из Младеновца вреди мање него живот туристе из Француске. Зашто?

Неко би рекао да је то због тога што део наше јавности – еватореформска јавност – јесте плаћеничка, и да живот Србина вреди мање. Заправо да су то исти они људи који су нас некада подучавали да се прво треба изборити са национализмом у својим редовима, и слично. Другим речима да је србофобија узрок.

То није тачно, иако је земља порекла пресудна у избору аршина којим се мери живот. Наиме, пре неколико година група скинхедса насмрт је пребила једно циганско дете. И тада је оваква реакција изостала. Нису палили свеће, нису организовали поворке „стоп насиљу“, нису писали писма породици, а несрећно Циганче нема улицу. Починиоце су једноставно ухапсили и предали суду. То да живот Француза вреди више од живота Цигана, и у Француској је норма која не наилази на одобравање званичног јавног мњења.

Неко је једном мудро приметио да страних плаћеника у Србији нема или има веома мало. Много већа је опасност од домаћих будала. Заиста, у корену оваквих потеза је то што је Брис Татон био поданик једне од евроатлантских земаља, и зато његов живот вреди више у очима еватореформиста него живот родољуба из Младеновца, више него живот настрадалих у РТС-у, више него живот малог Циганчета и уопште више него било који живот човека са Балкана. И шире, замислите да су насилници насмрт испребијали, уместо Француза, неког Кинеза, Арапина, Црнца или Руса. Да ли би била оваква реакција државе и дела наше јавности? Сигурно не би.

То да еватореформисти мисле да живот поданика ЕУ вреди више самим тим што је из ЕУ, јасно је из њихове ирационалне жеље за приступањем Унији и сада када је очигледно да то не доноси никакав бољитак, исто као што је јасно да ЕУ нема више чиме да прети. Страсна жеља за приступањем ЕУ једино се може објаснити њиховим уверењем да ће самим чином приступања Унији сви наши животи добити на вредности.

Треба, међутим, разумети да сви ми вреднујемо људске животе различито. То да сви људски животи вреде једнако пријемчива је фраза, али никада није стварна и објективна. Вредност људског живота је субјективна ствар. Свако од нас је бар једном чувши вест о несрећи на друму, одахнуо када је видео имена страдалих и са олакшањем рекао: „хвала Богу, није нико од мојих!“. Свима нама живот наше деце, родитеља, браће, сестара и блиских људи вреди више него живот непознатог човека. Само је Буда, од људи, тврдио да може да воли све људе овога света једнако.

Међутим, наши еврореформисти не воле више свог и блиског већ оног из Европе. Они су праве домаће будале! Не може се рећи да је то девијантно до краја, јер понека мајка више воли туђу децу него своју. Понеки мушкарци више троше на туђу жену него на своју, и тако редом. Не треба њих укинути нити прогањати. Треба их само довести на своје место – место на дну друштва, тамо где су и остали које не можемо да ценимо, већ само да терамо вицеве на њихов рачун.

Додаћу и то да су управо западњаци творци идеје о једнакој вредности свих људи, а да наши еврореформисти управо ту идеју не следе.

Драгољуб Кечкић